

Yerdomumuzunun Sanat Atölyesi

Ebru Mina TOMURCUK

Yerdomuzunun Sanat Atölyesi

Ebru Mina TOMURCUK

Yerdomuzu Arthur, güneşli savananın kenarındaki sıcak bir yuvada yaşıyordu. Kum rengi, buruşuk bir derisi, uzun bir burnu, tavşan gibi uzun kulakları ve kazmak için sağlam pençeleri vardı. Her sabah lezzetli karıncalar bulmak için kazıyor, her akşam da dışarıda oturup gün batımının renklerini izliyordu. Gökyüzünün nasıl olup da bu kadar çok rengi bir arada taşıyabildiğini sık sık merak ederdi.

Bir gn devrilmiř bir aęacın yanında kazarken Arthur alıřılmadıık bir řey buldu. İi kk tplerle ve dz bir tahtayla dolu ahřap bir kutuydu. Bir tp sıktı ve tahtanın stne parlak mavi bir damla dřt. Arthur ona baktı, kk kara gzleri kocaman aılmıřtı. Penesini mavinin iinde gezdirdi ve kıvrım kıvrım bir izgi belirdi. Kalbi heyecandan gm gm atmaya bařladı.

Arthur her gün resim yapmaya başladı. Turuncu gün batımını, yeşil çimenleri ve mor çiçekleri çizdi. Kendi uzun burnunu ve uzun kulaklarını da çizdi. Kısa sürede yuvası rengârenk tahtalarla doldu. Önünde cebi olan, boyası bulaşmış mavi bir önlük ve kırmızı bir bere taktı. “Sanırım daha fazla yere ihtiyacım var,” dedi duvarların kalabalığına bakarak.

Arthur eski, boş bir yuvayı temizleyip küçük bir sanat atölyesine dönüştürdü. Boyalarını ve tahtalarını yerleştirdi, en sevdiği resimleri duvarlara astı. Atölye taze boya ve toprak kokuyordu. Arthur gurur duydu ama biraz da heyecanlandı. “Ya kimse resimlerimi sevmezse?” diye kendi kendine fısıldadı.

Arthur'un en iyi arkadaşı mirket Milo ziyarete geldi. Milo küçücüktü, yaklaşık otuz santimetre boyundaydı, açık kahverengi tüyleri ve gözlerinin çevresinde koyu lekeleri vardı. Parlak sarı bir atkı takmış, yeşil bir çanta taşıyordu. Milo resimleri görünce soluğu kesildi. "Arthur, bunlar harika! Renkler ne kadar parlak ve neşeli!" Arthur'un kulakları dikildi.

Milo atölyede dolaşıp her resme hayranlıkla baktı. “Bunları herkese göstermelisin,” dedi. “Bir sergi yapabiliriz!” Arthur kuşkulu göründü. “Sergi mi? Ama ben sadece resim yapmayı seven bir yerdomuzuyum.” Milo başını salladı. “İşte tam da bu yüzden özel. Hadi, birkaç tabela yapalım!” Çantasından bir fırça çıkardı.

Arthur ve Milo işe koyuldular. Milo kıvrım kıvrım harflerle “SANAT SERGİSİ” yazan büyük bir tabela yaptı. Arthur küçük tabelalara komik hayvan resimleri çizdi. Atölyeyi gösteren oklu tabelalar hazırladılar. Milo tabelaları yeşil çantasına tıktı ve savanayı geçmeye koyuldular. “Herkesi davet edeceğiz!” dedi Milo cıvılayarak.

Uzun boyunlarını uzatıp tabelaları okuyan zürafaları ziyaret ettiler. Heyecanla kışneyen zebra ları ziyaret ettiler. Neşeyle boru gibi ses çıkaran filleri ziyaret ettiler. Haftalardır ilk kez gülümseyen huysuz yaşlı domuzu bile ziyaret ettiler. Herkes gelmeye söz verdi. Arthur'un kalbi gazoz baloncuklarıyla dolmuş gibiydi.

Atölyeye döndüklerinde Arthur sergi için yeni resimler yaptı. Sarı atkısıyla dimdik duran bir mirket çizdi. En yüksek yaprakları kemiren bir zürafa çizdi. Bütün savanayı elindeki her renkle çizdi. Milo boyaları karıştırıp fırçaları temizleyerek yardım etti. “Bu şimdiye kadarki en iyi sanat sergisi olacak!” dedi Milo.

Sergiden önceki gece Arthur uyuyamadı. Ya kimse gelmezse? Ya resimlerine gülerlerse? Yuvasında bir o yana bir bu yana döndü. Yardım etmek için kalan Milo, Arthur'un patisine hafifçe vurdu. “Endişelenme Arthur. Sanatın insanları mutlu ediyor. Mutlu insanlar da her zaman daha fazlası için geri gelir.” Arthur derin bir nefes aldı ve sonunda uykuya daldı.

Büyük gün geldi. Güneş parlak ve sıcak parlıyordu. Arthur mavi önlüğü ve kırmızı beresiyle heyecanla duruyordu. Milo sarı atkısını takmış, konuklar için bir tepsi böğürtlen suyu tutuyordu. İlk hayvanlar geldi: zürafalar, zebra, filler ve domuz. Her resme “ooo” ve “aaa” diyerek hayranlıkla baktılar. “Şu renklere bakın!” diye bağırdı bir zebra.

Domuz, kıvrım kıvrım mavi bir çizginin olduğu resmi gösterdi. “Dans ettiğimde tam da böyle hissediyorum!” dedi. Herkes güldü ve başını salladı. Arthur'un resimleri dünyayı onlara yeni bir biçimde gösteriyordu. Sonra Milo'nun aklına bir fikir geldi. “Neden hep birlikte resim yapmıyoruz?” diye önerdi. “Herkeseye yetecek kadar boya ve kâğıt var!”

Hayvanlar masaların çevresine toplandılar. Zürafalar uzun ağaçlar çizdi. Zebrealar çizgiler çizdi. Filler kocaman sıçrayan yuvarlaklar çizdi. Domuz çamurlu bir su birikintisi çizdi ve herkes alkışladı. Arthur aralarında dolaşıp renklerin nasıl karıştırılacağını ve yeni tonların nasıl yapılacağını gösterdi. “Yaratıcılık herkese aittir,” dedi gülümseyerek. “Ben sadece onu ilk bulan oldum.”

Milo bütün yeni resimleri atölyenin duvarlarına astı. Küçük atölye renk ve kahkahayla taşı. Arthur arkadaşlarına baktı; hepsi resim yapmak ve sohbet etmekle meşguldü. Sanatını paylaşmanın onu daha da eğlenceli kıldığını fark etti. “Bu hayal ettiğimden bile güzel,” diye fısıldadı Milo'ya. Milo sırttı ve ona başparmağıyla “harika” işareti yaptı.

O günden sonra sanat atölyesi her öğleden sonra açık kaldı. Hayvanlar resim yapmaya, bakmaya ve birlikte gülmeye geldiler. Arthur onlara bildiklerini öğretti, onlar da ona yeni numaralar öğretti. Domuz çamurlu su birikintisi resimleriyle ünlendi. Milo her biri bir öncekinden daha büyük ve daha neşeli sergiler düzenlemeye devam etti. Atölye hiç sessiz kalmadı.

Arthur yaratıcılığın saklanacak bir sır değil, paylaşılacak bir armağan olduğunu öğrendi. Uzun burnunda sık sık bir boya lekesi olurdu ve mavi önlüğü rengârenk sıçramalarla doluydu. O ve Milo gün batımında atölyenin dışında oturur, gökyüzünü izler ve bir sonraki büyük sergilerini planlardı. “Ne harika bir renkler dünyası,” derdi Arthur. Ve gerçekten öyleydi.